

Бити војни пилот

УВЕК И ПОНОВО

Пише пуковник пилот
др Славиша Влачић

Месец март је традиционално период када се један број младих људи одлучује за војни позив и своју пажњу усмерава ка пријему на Војну академију. У том се тренутку чини да је међу бројним студијским програмима лако пронаћи свој пут у складу са сопственим афинитетима и способностима. Ипак, постоје одређени студијски програми на чији помен срце брже заигра. Који изазивају велику жељу и исте такве дилеме... Један од таквих је студијски програм на којем се школују будући пилоти борбених авиона и хеликоптера.

Селекција која предстоји онима који се одлуче за позив војног пилота одудара од осталих пријемних процедура. Највећи број кандидата обично своју одлуку доноси много пре конкурса, јер професија пилота, поготово у војсци, захтева снажно мотивисане људе који своје интересовање за авијацију често гаје од малих ногу и који су свесни шта истински желе. Један део њих намерава да испроба своје здравље, издржљивост, вештине и менталне предиспозиције, док се неки, ипак, обесхрабре и пре прве степеннице селекције. Управо ова, последња категорија потенцијалних кандидата предмет је дебате и интересовања шире стручне заједнице, не само код нас. Дакле, који је прави пут до подстицања мотивације матураната како би прихватили изазове на путу до кабине модерних војних летелица? Неспорно је да свако време носи своје вредности и да се свака генерација развија и (само)васпитава на себи својствен начин. Међутим, оно што је спорно јесте заблуда да у ери друштвених мрежа, доминације инстант информација и лако доступне виртуелне забаве, тинејџери имају представу шта је заиста професија војног пилота и зашто је ова професионална категорија истинска елита.

Данас, нажалост, скоро да нема великих, па ни малих аеро-митинга. Не постоји институција која би заменила улогу некадашњег Ваздухопловног савеза или Ваздухопловне гимназије, који су генерацијама младих људи омогућавали да бесплатно једре, лете, скачу падобраном... Ова интеракција није била велеградска ексклузива, већ реалност и многих провинцијских средина које су изнедриле бројни ваздухопловни кадар. Истински

мотивисани, ови летачи ће и данас са жаром у очима препричавати летачке догодштине, тражећи летачке инспирације на новој летелици пре неголи додатну звездицу на рамену. Такав сензибилитет, уз сву доказану моћ, савремена друштвена мрежа не може довољно адекватно да покрене. Не може да предочи ни адреналин тренутка у коме су облаци и врхови планина надхват руке или када ракета први пут сиђе са лансера у правцу циља.

Ужурбаност и динамика данашњег друштва праћена лако доступном забавом као тековином савремене цивилизације у супротности је са истрајношћу, трудом и стрпљивошћу, који су потребни да би неко био војни пилот – како некад, тако и сад. Суштинске одреднице пилотског и официјерског позива, као и оно што он захтева, нису се мењале с временом. Војни пилот је био стварна елита и пре 100 година, као што је то и данас. Он је део тима своје ескадриле, али истовремено и одговоран индивидуални борац способан да самостално доноси тешке одлуке.

Дилему младих људи који се двоуме да ли да свој живот посвете војном ваздухопловству можда би најлакше разрешила искуства прекаљених војних пилота. Они су на заласку каријере најчешће жељни још неког сата летења уписаног у књижици или још неке летелице које нису пробали...

Већина њих и даље сања свој сан о летењу и на питање да ли би поново кренули истим путем, сви би једноставно климнули главом.

Да, бити војни пилот, увек и поново...

Јер, осећај који пружа летење је неописив. То је привилегија оних који су имали довољно воље, вере, снаге и храбрости да искораче ка професији војног пилота – да буду изабрани.!